

наблизу едно до друго, между коренитѣ имъ може да се намѣри широкото лѣвско леговище, което се състои отъ нѣколко трапа и заобиколено съ черепи и кости на животни. Тѣзи кости сж сигуренъ белегъ, че това леговище е на лѣвица съ малки лѣвчета.

Малкитѣ звѣрчета се раждатъ пѣстри и твърде прилични на котки. Противно на другитѣ котки, тѣ се раждатъ съ отворени очи и твърде бързо растатъ и заякватъ. Следъ нѣколко месеца майката вече ги води съ себе си на ловъ.

Лѣвицата нѣжно обича своитѣ деца. Тя много се грижи за тѣхъ и търпи тѣхнитѣ закачки. Лѣвчетата сж твърде немирни и палави; тѣ често започватъ весели игри и немилостиво закачатъ майка си отъ всички страни, но тя никога не излиза отъ нетѣрпение, понася всичкитѣ имъ палавщини и сама играе съ тѣхъ,

Лѣвоветѣ живѣятъ дълго; дори въ неволя тѣ доживяватъ до 70 години, макаръ че въ неволя тѣ скоро остаряватъ и губятъ своята красота. Младитѣ лѣвове, при добро гледане, лесно се опитомяватъ, здраво се привръзватъ къмъ своя господаръ и пазачъ и го познаватъ дори много години, следъ като сж се раздѣлили.

Ловци уловили въ Африка живъ, грамаденъ, красивъ лѣвъ и решили да го изпратятъ съ параходъ въ Лондонъ. Направили желѣзна клетка, поставили лѣва въ нея и качили клетката въ парахода. Никой отъ хората не смѣлъ да се приближи до страшния звѣръ, за да го храни. Само единъ отъ моряцитѣ, Джекъ, излѣзълъ по-храбъръ и почналъ да храни бедното животно, отмалѣло отъ гладъ и клатушкане. Лѣвътъ оценилъ неговата добрина и скоро почналъ да посрѣща своя другаръ съ радостно рѣмжение. Малко по малко тѣ така се сдружили, че Джекъ свободно влизалъ въ клетката, милвалъ по главата своя „Неро“, както той наричалъ лѣва, и Неро като котка му се галилъ и близалъ ржката му.